

Nisargadatta over leven en dood

Als jullie toch maar de situatie zouden kunnen zien zoals zij is, dan zouden jullie je net zomin als ik bezighouden met het leven en de dood. Eigenlijk is er geen verschil tussen die twee.

Was je niet "dood" voordat je geboren werd? Wat is de duisternis anders dan de afwezigheid van licht?

Wat is de dood anders dan de afwezigheid van leven en, wat belangrijker is, is niet het leven alleen maar afwezigheid van de dood? '

'Leven' begint als een beeld in het bewustzijn en als het beeld ophoudt te bestaan, noemen we het 'dood'.

Angst voor de dood is eigenlijk het gevolg van het verlangen om te leven, het verlangen om je identificatie met het denkbeeldige 'ik' - in tegenstelling tot jij' -eindeloos te verlengen.

Zij die de Realiteit kennen, weten hoe irreëel 'leven' en 'dood' zijn.

De grondoorzaak van de verwarring is de misvatting dat er een entiteit is, een autonome, objectieve persoon, die deze gebeurtenissen (genaamd geboorte' en 'dood')alsmede de tijdsduur daartussen (genaamd 'leven') meemaakt.

In werkelijkheid zijn het imaginaire denkbeelden in het bewustzijn, die net zoveel substantie hebben als televisie- of droombeelden.

Probeer toch te begrijpen wat verschijnselen zijn - alle verschijnselen.

Het zijn uitsluitend beelden in het bewustzijn. Wie ziet ze?

Het bewustzijn zelf, via het mechanisme van de tweelingconcepten tijd en ruimte, zonder welk mechanisme de verschijnselen geen waarneembare vorm zouden hebben en niet konden worden gekend.

Dit kennen zelf gebeurt via een tweedeling van de geest (die zelf de inhoud van het bewustzijn is) in een subject en een object, alsmede via het proces van redeneren en selecteren, dat gebaseerd is op de dualiteit van de

wederzijds afhankelijke tegenpolen - liefde en haat, geluk en ongeluk, zonde en verdienste enzovoort.

Als je dit proces op de juiste wijze gadeslaat, kun je gemakkelijk begrijpen dat er niet echt een individu is dat geboren wordt, leeft en sterft.

Er is een manifestatie, een verschijnsel in het bewustzijn, dat 'geboren worden' genoemd wordt; een illusie in de ruimte.

Als deze gemanifesteerde verschijning zijn levensloop vervult en aan zijn einde komt, vindt er een andere illusie in de tijd plaats die 'sterven' genoemd wordt.

Dit simpele proces kun je onmogelijk doorzien zolang je blijft volhouden dat er een 'belever' van het leven en een 'stervende' van de dood is.

Het materiaal dat in de moederschoot bevrucht werd en spontaan opgroeide tot het lichaam van een baby, groeit helemaal vanzelf verder tot het zijn maximum bereikt heeft, begint dan af te takelen en eindigt door weer met het oorspronkelijke materiaal te versmelten.

De adem verlaat het lichaam en vermengt zich met de buitenlucht, het bewustzijn versmelt met het Onpersoonlijk Bewustzijn en het proces van dit specifieke 'gebeuren' is voorbij.

Wat-wij-zijn wordt niet geboren, leeft niet en sterft niet.